

Sygn. akt V CSK 556/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa D. W. i M. W.

przeciwko Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa, Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej "[...]" w likwidacji w T., A. A., B. D. i P. S.A. w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów D. W. i M. W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt I ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. Przesłana ta nie została spełniona.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz

szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej powodowie wywodzą z pominięcia przez Sąd drugiej instancji istotnego z punktu widzenia art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (w brzmieniu obowiązującym do 25 września 1994 r.) dokumentu z dnia 6 kwietnia 1994 r. kierowanego przez powodów do Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa Oddział Terenowy w T., w którym to dokumencie zawarł oświadczenie o zamiarze nabycia nieruchomości lokalowej.

W aktach rzeczywiście znajduje się wskazane wyżej pismo powódki z dnia 6 września 1994 r. (k. 170). Należy jednak zwrócić uwagę, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe - w kwestii przyczyn niezawarcia z powodami umowy sprzedaży lokalu, którego wyniki zostały odzwierciedlone w ustaleniach faktycznych - i dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, które to ustalenia i ocena zostały zaakceptowane przez Sąd drugiej instancji. Przyczyny te leżały po stronie powodów, którzy nie wyrazili woli przystąpienia do kontraktu, a wykup lokali odbywał się na preferencyjnych warunkach z wysoką bonifikatą w odniesieniu do ceny nabycia. Sądy *meriti* zwróciły również uwagę, iż w budynku, w którym znajduje się sporny lokal z 48 lokatorów,

tylko powodowie nie wykupili najmowanego lokalu, a jak wynika z zeznań świadków - nabywców lokali, powodowie namawiali lokatorów w tym budynku, by nie wykupywali na własność najmowanych lokali. Ponadto w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy powołuje się także na pismo powódki z dnia 29 listopada 1999 r., stanowiące jej odpowiedź na oferty Agencji Własności Rolnej sprzedaży zajmowanego przez nią lokalu, w którym powódka kwestionowała zaoferowaną cenę sprzedaży, domagając się nabycia lokalu według jego wartości z 1994 r.

Postępowanie dowodowe dotyczyło postawy powodów w odniesieniu do woli zawarcia umowy sprzedaży lokalu, już po złożeniu wskazanego pisma z września 1994 r., w kontekście braku z ich strony akceptacji zaoferowanych przez Agencję warunków, na co wskazuje pismo powódki z dnia 29 listopada 1999 r. oraz pozostałe ustalenia faktyczne Sądu *meriti*. Powołując w podstawie kasacyjnej art. 382 k.p.c., skarżący zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. powinien wykazać, że uchybienie temu przepisowi prawa procesowego mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania. W rozpoznawanej sprawie przepis ten został powołany jedynie w uzasadnieniu bez wykazania jego konkretnego i rzeczywistego wpływu na wynik sprawy, rzecz jasna, przy uwzględnieniu ustalonego przez Sądy obu instancji stanu faktycznego obejmującego postawę powodów do momentu zawarcia w dniu 21 sierpnia 2001 r. zakwestionowanej przez nich umowy nieodpłatnego przekazania przez Agencję Własności Rolnej na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej „[...]” nieruchomości.

Przyjmuje się, że nie jest wystarczające potwierdzenie jedynie możliwego, a nie rzeczywiście występującego, związku między naruszeniem prawa a treścią zaskarżonego orzeczenia. Skarżący powinien wykazać, że następstwa stwierdzonych wadliwości były tego rodzaju lub tej skali, że współkształtowały lub mogły kształtować treść zaskarżonego orzeczenia. Nie chodzi przy tym o rangę przepisów prawa procesowego, lecz o wykazanie szczególnego związku pomiędzy uchybieniem a wynikiem sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2017 r., II CSK 837/16, nie publ.).

Mając na względzie pisemne motywy zaskarżonego wyroku, brak jest podstaw do podzielenia tezy skarżących, że zapadł on z rażącym naruszeniem prawa w powyższym rozumieniu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj

l.n